

Zmagovalci na »tourih« življenja

Tadej Pogačar: **Nikoli ne odnehaj in nikoli se ne predaj!**

Zmaga našega občana in župljana **Tadeja Pogačarja** na pravkar končanem največjem kolesarskem tekmovanju na svetu Tour de France, poleg tega še osvojena bela majica (najboljši mladi kolesar na dirki) in pikčasta (najboljši na gorskih ciljih), mi je dala veliko misliti. Ko ga je velika večina v soboto, 19. septembra, pred odločilnim kronometrom videla na drugem mestu, je sam menil drugače: če bo priložnost, bom zmagal. In je. S tem je presenetil ves kolesarski svet, navijače in tudi strokovnjake. Spravil jih je v športni delirij. Prav posebej rojake Klančane in komendske občane, ki so v nedeljo, 20. septembra, zvečer, ko je Tadej srečno privozil na cilj na Elizejskih poljanah v Parizu, začeli bučno proslavljati njegovo zmago. Šampanjec je visoko brizgnil iz velike steklenice, pivo je teklo v izsušena in pregreta grla, navijači z navijaškimi pripomočki so bili tako glasni, da sem si skoraj moral zatiskati ušesa.

Klanec in vsa komendska občina sta slavila

Komenda, pa tudi drugi kraji v naši občini, so bili tega dne v rumenem. Krožišče pod klancem pri sedežu občine, od katerega pelje cesta mimo župnišča in župnijske cerkve sv. Petra prav v Tadejevo domačo vas Klanec (Pogačarjevi živijo v njegovem spodnjem delu iz smeri Komende proti Bregu), s kolesi in napisi: *Dej, Tadej; Tadej, gas do Pariza, UAE; Tadej, najboljši na Klancu.*

Sosednja vas od Komende Moste s slovensko, dvema komendskima občinskima zastavama (te so vihrale po vsej občini), imenom »najjunaka« letošnjega Toura de Francea in velikim transparentom, na katerem je pisalo PONOS OBČINE KOMENDA.

Le okrog župnijske cerkve je bilo mirno. Bučno proslavljanje velike Tadejeve zmage se je dogajalo na ravnici pod njo. Kot da bi hotelo povedati, sporočiti: V nebesih veljajo druga merila. Ljudje ste si svoja prikrojili. Imate svoje junake. Včeraj Primoža Rogliča, danes Tadeja Pogačarja, Benjamina Savška, Petra Kauzerja, jutri ... Prav na vrhu kolesarskega »Olimpa« komaj 22-letnega Tadeja Pogačarja. Junaka dneva, ki je svoj rojstni dan praznoval le dan kasneje, 21. septembra. Daleč od Komende že z mislijo na svetovno prvenstvo v kolesarstvu v Imoli in tamkajšnjo nedeljsko vožnjo, zato pa Komendčani že rano zjutraj toliko bolj veselo v porumenelem krožišču blizu občine, prejšnjega dne pa pri

Športni dvorani Komenda. Praznovanju so se na Tadejev rojstni dan pridružili celo vrtčevski otroci. Med njimi moj vnuk Filip.

Tadej se ni šopiril, Primož ni jadikoval

Najpomembneje pa je, kako tečejo kolesa našega življenja. Pogačarjevo in Rogličevo, pa tudi Mezgovo, Polančevo in drugih kolesarskih asov izredno hitro v tekmovalnem smislu. Vprašanje pa je, kako v duhovnem, čisto človeškem, humanem. Zelo mi je bilo všeč, ko je Primož Roglič »športno« priznal, da je bil odločilni dan »toura« Tadej Pogačar boljši od njega, Tadej pa se ni prav nič šopiril. Pozna se, da je bil dobro vzgojen, ima zelo razumnega očeta Mirka in mamo Marjeto. Še pred meseci sta mi dejala, da nočeta pri Tadeju prav ničesar prehitevati; da je še dovolj časa in priložnosti pred njim. Glede na leta zagotovo, priložnosti pa ... Tadej jo je z obema rokama zagrabil, ko se mu je ponudila že na njegovem prvem in obenem zmagovalnem Tour de Franceu.

Že oče in mama športnika in kulturnika

Z očetom Mirkom in mamo Marjeto sem zelo rad igral odbojko v rekreativni ligi v naši lepi komendski telovadnici. Pri igranju sta bila zelo zavzeta, dobra, požrtvovalna. Nič čudnega, da je Tadej toliko dosegel, ko ima tako športno navdušena starša.

Njegov oče Mirko pa je tudi kulturno »prebujen«, rad nastopa v okviru **Društva umetnih kulturnikov Kaj ti mar** na komendskih odrskih deskah.

Skratka, jabolko ni padlo daleč od drevesa ... Pri Tadeju več kot očitno zlato jabolko. Tudi po zaslugi njegovega prvega trenerja Miha Koncilija, ki nas je, rekreativce, kot študent Fakultete za šport učil odbojkarskih prvin, bil sam odličen kolesar in odbojkar.

Časnikarji razmišljajo s trezno glavo

Prav zadovoljen sem bil, ko sem vzel v roke ponedeljkovo Delo in videl, da so časnikarji na vse skupaj pogledali dokaj resnicoljubno, pošteno poročali tako o Tadejevem velespehu kot tudi Primoževem malo manjšem; vse slovenske kolesarske »odprave« na Tour de France. Potrkali so tudi na vrata slovenskih oblasti, da je prav, da namenjajo več denarja za šport, saj imamo veliko zanj nadarjenih mladih, ob tem pa naj ne pozabljajo na znanstvenike, kulturnike, javne delavce. Na tisto, kar sem že pred desetletji, ko so bile po Sloveniji še v

času komunizma razne vseslovenske športne prireditve (tudi sam sem na smučeh pretekel cerkljanski in bloški maraton), a mi tega v Delu niso objavili. Sedaj pa so sami zapisali. Potrdilo, da je v Sloveniji še nekaj glav, ki širše in globlje vidijo in mislijo. »Športne« lahko načrtujejo le nekaj let, kolikor je najboljše možno obdobje za vrhunškega športnika, bolj »prosvetljene« pa, kaj bo s Slovenijo in nami, Slovenci, jutri. Kdo nas bo kot nekdanj naš sloviti rojak dr. Janez Evangelist Krek vodil v drugačno Slovenijo, kot je tista zelo glasna ob petkih na ljubljanskih ulicah, ki zopet zahteva, da je treba dati »oblast ljudstvu«?

Sedaj imamo, ko sta Tadej Pogačar in Primož Roglič na kolesarskem tekmovalnem vrhu, kot po vsem svetu zaslovela »alpska državica« veliko priložnost, da postanemo prepoznavni tudi po drugem, ne le po kolesarstvu, kajakaštvu, nekaj atletih, nekaj smučarjih, pa Timu Gajserju. Recimo velikih književnikov, zelo uspešnih zdravnikov, požrtvovalnih medicinskih sestrah, ki pomagajo obolelim za covid-19, številnih odličnih znanstvenikov, duhovnikov.

V spomin mi prihaja potopisec, ki je pred stoletji hodil po naši deželi in občudoval naše prednike. Danes bi Tadeja Pogačarja in Primoža Rogliča. Bil bi pa tudi zelo razočaran, ko bi prisluhnil kakšni burni parlamentarni seji, stopil v cerkev, pa bi bila pri maši le peščica ljudi, vklopil televizor in bi iz njega bruhalo vse prej in vse drugo kot kulturno-prebujevalne oddaje.

Kako vrtimo pedala koles svojega življenja ...

Mogoče pa nam bo indijski karizmatik James Manjackal, če bo spregovoril v Slovenski Bistrici, povedal, kar nam gre. Tadej Pogačar in Primož Roglič sta zmagovito. Spregovorimo še mi kot zavzeti državljani, prebujeni kristjani in kremeniti Slovenci. Poženimo pedale koles tudi v tem smislu in k temu cilju! Tadej in Primož sta jih že do Elizejskih poljan, mi pa jih vsaj prek »Štiftenskega klanca« v Komendi na Klanec in naprej, kot jih je Tadej nič kolikokrat od deških let dalje. Po vseh slovenskih klancih (Klancih). Cankarjanski naj nam bo vsem v uk in poduk. Tadejevi in Primoževi, prevoženi na Tour de Franceu, pa spodbuda, da nam ne sme biti noben življenjski klanec prehud, dokler ne dospemo do zmagovitih Božjih višin. Za te pa je potreben še drugačen pogum, vztrajnost in prizadevnost kot na Tour de Franceu, Vuelti ali Giru d'Italia. Tadejev in Primožev kolesarski »boom« na Tour de France nam je pri tem lahko velika spodbuda, zgled in priložnost za posnemanje. Velika hvala jima za to! Bila sta enkratna! Ali se sploh zavedamo, kaj sta dosegla? Premalo!

Jožef Pavlič